

ZÁRADÉK

Elektronikusan aláírta:

Dr. Budai Norbert Lajos

Szignó

Az irat elektronikus irat papír alapú másolata.

2021 SZEPT 13.

Miskolc, 2021. szeptember 13. napján

részére

Miskolci Törvényszék aláírás

útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott,

[redacted] továbbiakban: Indítványozó/Felperes), jogi képviselőm, dr. Budai Norbert ügyvéd [redacted]

[redacted] meghatalmazás mellékletként került csatolásra) útján a következő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg elsődlegesen a Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12., másodlagosan a Miskolci Törvényszék 101.K.701.555/2020/16. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

NAV előtti elsőfokú adóigazgatási eljárás

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Csongrád Megyei Adó- és Vámigazgatósága Magánszemélyek és Egyéni Vállalkozók Ellenőrzési Főosztály Egyéni Vállalkozók Ellenőrzési Osztály 2. (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) Indítványozónál személyi jövedelemadó és százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemekben 2016-2017. évek vonatkozásában adóellenőrzést végzett a [redacted] számú megbízólevél alapján.

Az adóhatósági eljárás tényállása röviden: Indítványozó ügyvezetőként pénzüsszegeket vett fel, melyek felhasználását az elsőfokú adóhatóság szerint nem igazolta. Az eljárás során Indítványozó több bevételi pénztárbizonylatot is csatolt, bizonyítandó, hogy a felvett összegek a Társaság részére átadásra és felhasználásra kerültek a társaság tevékenysége körében, ugyanis azok a számlák és működési költségek fedezetéül szolgáltak. Indítványozó társaságban fennálló üzletrésze értékesítésre került, amellyel egyidejűleg a társaság teljes

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK	3.	
Közigazgatási Iroda		
Az ügy száma: K	101.555 / 2020	
Érkezett:	2021 SZEPT 13	
Pld.:	Mell.:	db
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun		
aláírás:		

IV/ 03 6 5 3 - 0 / 2021	
2021 SZEPT 23.	
Készítve:	Készítve:

142

9/1

iratanyaga – beleértve a könyvelési anyagot is – átadásra került az új tulajdonosok részére, amelyről teljes bizonyítóerejű átadás-átvételi jegyzőkönyv készült.

A nevezett okiratok ellenére az elsőfokú Adóhatóság -irat és jogellenesen- úgy ítélte meg, hogy Indítványozónál egyéb jövedelem keletkezett, így az adóellenőrzést követően kiadott [REDAKT] számú határozatával **Indítványozó terhére mindösszesen 204.857.764, - forint adókülönbözetest állapított meg**, mely összeget adóhiánynak minősített. Az elsőfokú adóhatóság kötelezte Indítványozót az adókülönbözet, **409.715.528,- forint adóbírság és 5.344.631,- forint késedelmi pótlék megfizetésére.**

NAV előtti másodfokú adóigazgatási eljárás

Az Indítványozó a törvényes határidőn belül – hivatkozással az elsőfokú eljárás során történt jogszabálysértésekre – az Adóhatóság jegyzőkönyvére észrevételt, majd a nevezett elsőfokú határozatra 2020. január 3. napján – törvényes határidőn belül - fellebbezést terjesztett elő, amelyet a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [REDAKT] [REDAKT] napján kelt, [REDAKT] [REDAKT] napján elektronikus úton kézbesített [REDAKT] számú határozatával, **az elsőfokú határozatot helybenhagyva bírált el.**

Közigazgatási bírósági eljárás

Indítványozó a törvényes határidőn belül keresettel élt Alperes másodfokú határozata ellen. Kereseteiben előadta Indítványozó, hogy a másodfokú adóhatósági döntés irat- és jogszabályellenes, valamint kirívóan szakmaiatlan. Indítványozó az ügy kapcsán alkalmazandó jogszabályi rendelkezések, valamint az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB), illetőleg a Kúria gyakorlatának említésével utalt arra, hogy az eljáró adóhatóság a rendelkezésére álló bizonyítékokat, nyilatkozatokat figyelmen kívül hagyta, eljárása során az általa felállított preconcepció alátámasztására törekedett, a rendelkezésére álló információkat is ennek megfelelően értékelte, nem vette figyelembe az Indítványozó javára szolgáló tényeket, súlyosan megszegve ezzel az eljárási szabályokat, több ízben nem tett eleget tényállás tisztázási kötelezettségének, továbbá más személyek által elkövetett jogszabálysértéseket az Indítványozó terhére értékelt.

Az Indítványozó keresetei folytán eljáró Miskolci Törvényszék 101.K.701.555/2020/16. számon meghozott ítéletében **elutasította Indítványozó keresetét** (I/3. számon mellékelve).

Az Alkotmánybíróság előtt korábban előterjesztett alkotmányjogi panasz

Indítványozó az elsőfokú bírósági ítélettel szemben alkotmányjogi panaszt terjesztett elő (I/4. számon mellékelve), amelyet a t. Alkotmánybíróság – figyelemmel az Indítványozó által kezdeményezett felülvizsgálati eljárás párhuzamosságára – IV/937-4/2021. számú végzésével (I/5. számon mellékelve) visszautasított.

A Kúria előtti felülvizsgálati eljárás

Indítványozó az elsőfokú bírósági ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához (I/6. számon mellékelve), amely kapcsán a Kúria előtt Kfv.I.35.147/2021. ügyszám alatt eljárás volt folyamatban.

A Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12. számú ítéletével a Miskolci Törvényszék 101.K. 701.555/2020/16. számú ítéletét hatályában fenntartotta hivatkozással a korábban kialakult bírói gyakorlatra.

Az ügyben perújításra nem került sor.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése, jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A fentiekből jól látható módon az indítványozó valamennyi rendes jogorvoslati lehetőséget kimerített, valamint kimerítette a Kúria előtti felülvizsgálati eljárást, mint rendkívüli jogorvoslatot.

Indítványozó előadja, hogy - tekintettel az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett és a t. Alkotmánybíróság által visszautasított alkotmányjogi panaszra – a jelen alkotmányjogi panasz elsődlegesen a Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12. számú, másodlagosan a Miskolci Törvényszék 101.K.701.555/2020/16. számú, ítéletének alaptörvény ellenességének megállapítására irányul.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12. számú végzését Indítványozó 2021. július 13. napján vette kézhez elektronikus úton, tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az Indítványozó személyes érintettségét igazolja, hogy fél (felperes) volt a Miskolci Törvényszék előtti közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perben, valamint az azt megelőző adóhatósági eljárások során is, továbbá végül a Kúria előtt folyt felülvizsgálati eljárásban.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A jelen panasz tárgyát képező ügy kulcskérdése az Air. 99. § (1) és (2) bekezdése, valamint a kapcsolódó Kúriai gyakorlat alapján a Felperes – jelen ügyben Indítványozóra alkotmányellenes mértékű módon– áthárított bizonyítási teher terjedelmének a mértéke.

1. A bizonyítási teher mértéket a mind a Törvényszék, mind a Kúria Alaptörvényellenesen tágan értelmezte, amikor olyan iratok bemutatását várta el Felperestől, amelyek megőrzésére Indítványozó nem volt köteles, így azokkal jogszerűen nem is

rendelkezhetett, továbbá ennek folytán azok bemutatására sem lehetett képes a nevezett ügyben.

2. A jogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, tekintettel arra, hogy kifejezetten a bizonyítási teher mértékére, a nevezett iratok bemutatásának elmulasztására tekintettel utasította vissza Felperes (Indítványozó) keresetét, továbbá döntő körülményként kezelt egy másik eljárásban tanúsított olyan mulasztást, amelyet jogszabályellenesen.
3. A fentiekre tekintettel a Kúria fenti eljárása az Abtv. 29. §-a szerinti bírói döntést érdemben befolyásoló Alaptörvényellenességet eredményezett, amelynek következtében a t. Alkotmánybíróság kérelmezett eljárásának lefolytatása indokolt.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó tisztességes eljáráshoz való jog – fegyverek egyenlőségének az elvének – megsértése

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezése rögzíti, hogy „*mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*”

A nevezett elv kiindulópontja azon egyensúlytalan állapot, miszerint az egyes hatósági és bírósági eljárások során az egyén önmagában áll szemben jellemzően egy teljes állami szervvel, apparátussal, amely forrásait, jogi és egyéb lehetőségeit, valamint eszközeit – ideértve az alapjogokat jogszerűen korlátozó kényszerítőeszközök alkalmazásának lehetőségét – tekintve hatalmi pozíciót birtokol eljárás alá vont egyénnel szemben.

A hivatkozott elv célja, hogy ebben az egyensúlytalan állapotban garanciális szabályok közbeiktatásával védje az egyének alapvető jogait azok szükségtelen és akár jogellenes csorbításának elkerülése érdekében.

Az Alaptörvény generálisan – azaz valamennyi hatósági, bírósági és egyéb eljárásban – fogalmazza meg a fegyverek egyenlőségének követelményét.

E követelmény biztosításának eszköze, hogy az egyén részére garanciák kerülnek beépítésre a különböző eljárásokba, amely garanciák a különböző, jogforrási hierarchiában alsóbb szinten elhelyezkedő jogszabályokban kaptak helyet, így például az adóeljárási törvényekben.

Tehát ezen alaptörvényi szinten rögzített elv szerepe, hogy számos eljárásjogi garancia vezethető le belőle, amely mind az egyének alapvető jogait védi a különböző eljárásokban.

A Törvényszék, valamint a Kúria az eljárása során a garanciális eljárási szabályok tág értelmezése folytán olyan bizonyítékok bemutatását követelte meg az Indítványozótól, amelyek megőrzését jogszabály nem írja elő, ami nyilvánvalóan a fegyverek egyenlőségének az elvébe ütközik az alábbiak szerint:

1. Mint ahogy a tényállás ismertetéséből is kiderült az alapügy központi kérdése, hogy az elérhető precedensértékű ítéletekből (Kfv.I.35.031/2009/4. Kfv.I.35.044/2015/5., Kfv.I.35.212/2015/9., Kfv.I.35.414/2016/5., Kfv.I.35.492/2016/5., Kfv.VI. 35.021/2017/5., BH 2020.9.280 szám alatti ítéletek) kialakult ítélkezési gyakorlatnak, -amely szerint amennyiben az adóhatóság bizonyította, hogy az adózó a gazdasági társaság számlájáról pénz vett fel, vagy a gazdasági társaságtól pénzösszeghez jutott, ezt követően az adózó köteles bizonyítani, hogy az összeggel a társaság felé elszámolt, azt a társaság részére visszafizette, vagy a társaság működése érdekében használta fel-, Indítványozó eleget tett-e vagy sem.
2. Megjegyeznénk, hogy a BH 2018.1.28. számon publikált döntésében a Kúria rámutatott, hogy "[...] az elszámolás bemutatásának elmaradására nem lehet kibúvót találni azzal, hogy a felperes magánszemély és bizonylatmegőrzési kötelezettsége nem terheli. Egy olyan esetben, amikor gazdasági társaság pénzkézeltése történik, a számláról pénzt felvevő személyt is nagyobb felelősség terheli az elszámolás igazolása körében és alapvető érdeke az olyan bizonylatok megőrzése, amely utóbb igazolja az elszámolás megtörténtét."
3. Rögzítenénk, hogy Indítványozó minden olyan számviteli bizonylatot bemutatott az eljárás során, amelyet jogszabályi kötelezettsége/lehetősége van megőrizni, így eredetben bemutatásra kerültek a
  - bevételi pénztárbizonylatok;
  - részletes iratátadás-átvételi jegyzőkönyv (benne sorszámmra pontosan megjelölve a bevételi pénztárbizonylatok);
  - vizsgált időszakok beszámolóit, mérlegeit.
4. Álláspontunk szerint Indítványozó az előző pontban felsorolt és az eljárások során becsatolt okirati bizonyítékai kimerítik a 2. pontban foglalt azon bizonylatok megőrzésének a körét „amely utóbb igazolja az elszámolás megtörténtét”.
5. Indítványozótól nyilvánvalóan nem követelhető meg jogszerűen olyan bizonyítékok bemutatása, amelyek beszerzéséhez sem törvényi lehetősége, sem pedig jogosultsága sincs, valamint nem róható fel más személy, személyek mulasztása, tekintettel, hogy ezek az érdekkörön kívül esnek.
6. Mindösszesen az követelhető meg, hogy a számviteli törvénynek megfelelő dokumentumokkal támassza alá, hogy a tárgyban társaság bankszámlájáról felvett összeggel maradéktalanul elszámolt, ezáltal nem képződött nála adóalapot képző jövedelem.
7. Ezt az Indítványozó teljesítette, amikor az észrevétel során 58 db. -számviteli törvénynek, különösen a Számvtv. 166. és 167 §-nak nem vitatottan megfelelő- bevételi pénztárbizonylatot bocsátott az adóhatóság rendelkezésére.

8. A nevezett, eredetben átadott, számviteli törvénynek nem vitatottan megfelelő pénztárbizonylatok igazolják, hogy a felvett pénzüsszegek a társaság részére átadásra kerültek, így azok kikerültek az Indítványozó birtokából, így szükségszerűen jövedelmet sem képezhetnek nála.
9. Itt jegyeznénk meg, hogy a bevételi pénztárbizonylatok a számviteli törvény rendelkezései alapján hitelt érdemlően bizonyítják a pénzeszközök Társaság általi bevételezését, amiből szükségszerűen következik, hogy az Indítványozó az átadást követően már nem rendelkezik ezen pénzeszközökkel.
10. A bíróság jogellenesen adott helyt az első és másodfokú adóhatóságok mindenfajta jogszabályi hivatkozást és logikát nélkülöző következtetéseinek, miszerint az Indítványozó által felvett pénzüsszegek Indítványozónál jövedelmet képeztek, annak ellenére, hogy mint említettük, a pénztári befizetésüket, így birtokból való kikerülésüket Indítványozó a vonatkozó jogszabályoknak megfelelő okiratokkal bizonyította. A Kúria pedig jogellenesen tartotta hatályában – lényegében azonos indokolással – a bíróság döntését.
11. Fel kívánjuk hívni a figyelmet arra, hogy a Kúria figyelmen kívül hagyta azon tényeket, miszerint
  - az Indítványozó eredetben átadta ezt a számviteli bizonylatot a bevételi pénztárbizonylatok formájában,
  - továbbá az iratőrzése kizárólag a bizonylatok ezen -az eljárás során átadott-példányaira terjed ki, a Társaság további iratanyagára nem (az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 78. §, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számvitelvtv.) 169. §, továbbá az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfatv.) 179. § rendelkezései szerint az iratőrzési kötelezettség az adózót, a gazdálkodót, tehát magát a gazdasági társaságot és annak mindenkori ügyvezetőjét terheli, a társaságok korábbi ügyvezetői vonatkozásában iratőrzési kötelezettség semmilyen jogszabály értelmében nem áll fent).
12. Itt kívánjuk megjegyezni, hogy Indítványozó az ügyvezetése alatt valamennyi bevallási, adófizetési és iratőrzési kötelezettségének eleget tett, így az átadott pénzüsszegek megjelentek a társaság könyvelésében is.
13. Az előző pontra tekintettel megvalósul az a zárt rendszer, amivel megtörténhet a pénzüsszegek felhasználásának összevetése.
14. Sőt, azok felhasználása is igazolt: a beszámoló és mérlegadatoknál költségként jelennek meg, amely költségek értelemszerűen a befogadott számlák összegéből adódnak (amelyek egyébiránt a társaság ÁFA bevallásaiban is látszanak), amelyekkel az indítványozói ügyvezetés alatt szintén rendelkezett a Társaság, amelyet tanúsít az a teljes bizonyítóerejű magánokirat, amelyben a teljes iratanyagot (köztük a számozott bevételi pénztárbizonylatok párjait) és a házipénztárt átadja az új tulajdonosnak.
15. A Kúria e körben tett azon megállapítását, miszerint Felperes „Erre figyelemmel alaptalanul várta el az adóhatóságtól és a bíróságtól a Kft. beszámolójának részletes

átvizsgálását abból a szempontból, hogy valamely pénzügyi, számviteli adat, összefüggés esetleg alátámaszthatja-e az állítását.” rendkívül jogszabálysértőnek és a fegyveregyenlőség elvét teljes mértékben ignorálónak tekintjük ugyanis:

- az adóhatósági eljárások során – az Air. és az Art. rendelkezései értelmében – az adóhatóság feladata a tényállás tisztázására és megalapításainak alátámasztása objektív bizonyítékok útján;
  - az adóhatóság fenti kötelezettsége eredményeként amennyiben az adózó rendelkezésére bocsátja a társaság közhiteles nyilvántartásban szereplő, nyilvánosan közzétett beszámolóját – mint okirati bizonyítékot – úgy ennek vizsgálata az adóhatóság kötelezettsége, e körben nem dönthet úgy, hogy mellőzi azt, ugyanis ezen eljárásával – az adózó által a közigazgatási és bírósági eljárás során részletesen kifejtettek szerint – súlyos jogszabálysértést követ el, amelyet az eljáró bíróságnak a rendes jogorvoslat körében, de legkésőbb a Kúriának a felülvizsgálat során orvosolnia kellett volna;
  - amennyiben az eljárás során az adóhatóság úgy ítéli meg, hogy a beszámoló adatai nem támasztják alá az adózó által előadottakat – azaz azt, hogy a költségek értelemszerűen a befogadott számlák összegéből adódnak és ennek következtében megjelennek a beszámolóban – akkor ennek tényét maga köteles bizonyítani, hiszen az eljárás során a bizonyítási teher az adóhatóságot terheli, nem pedig adózót.
16. Az előző pontban foglalt jogsértések kapcsán jegyeznénk meg, hogy miért jogellenes az, hogy az adóhatóság Indítványozó rosszhiszeműségének alátámasztása és a pénzüsszegek felhasználása körében teljes mértékben jogszerűtlen módon elvitatta a beszámoló adatainak valódiságát és bizonyító erejét, holott
- 16.1. a társaság beszámolóit a számviteli törvénynek megfelelő formátumban, minden évben, közhiteles nyilvántartásban közzétételre kerültek;
  - 16.2. annak adatai alátámasztották a pénzüsszegek felhasználását, így összhangban álltak az Indítványozó által előadottakkal;
  - 16.3. az adóhatóság kötelezettsége lett volna a beszámolók kapcsán bizonyítási eljárás lefolytatása annak érdekében, hogy megállapításai bizonyítékokkal alátámasztásra kerüljenek.
17. Álláspontunk szerint a beszámolók hitelességének megdöntése hiányában – különös tekintettel a közhiteles nyilvántartásban történő közzétételükre – azokat – és egyben az azokban foglalt adatokat – valósnak és hitelesnek kell elfogadni, így a nevezett eljárások során – ellenbizonyítás hiányában – az adóhatóság ezek tartalmát nem vitathatta volna el.
18. Az érintett Társaság iratanyagával kapcsolatban ismételten jelezni kívánjuk, hogy a Társaság értékesítésre került, az értékesítés ténye átvezetésre került a cégnyilvántartáson – mint közhiteles nyilvántartáson –, és amely tranzakció során Indítványozó – a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően – a társaság iratanyagát nem vitatottan átadta az új tulajdonos részére.

19. A fentiekre tekintettel az ellenőrzés időpontjában már nem állhatott rendelkezésére a társaság iratanyaga, amelyből következően nem is kötelezhető annak bemutatására, így a magánszemélyként megőrizendő okiratokon túl további iratanyag bemutatásának a hiánya a terhére nem értékelhető.
20. Itt jegyeznék meg ismételten, hogy az ismertetett okirati bizonyítékok zárt rendszert is alkotnak, hiszen a vizsgált időszakok beszámoló tartalmazzák a Társaság kiadási költségeit, amelyekre nem lett volna fedezet, ha pénztárbizonylatokkal igazolt módon átadott készpénz nem került volna a társaság birtokába. Míg az iratátadási-átvételi jegyzőkönyv igazolja, hogy a Társaság iratanyaga -köztük azonosítható módon a pénztárbizonylatok-, valamint a pénztára átadásra került az új tulajdonos részére.

Tisztességes eljáráshoz fűződő jog

21. A felperes Indítványozón jogszerűen nem lehet számonkérni ezen túlmenően olyan bizonylatok (társaság iratanyaga) bemutatását, amelyek jogszerűen nem lehetnek a birtokában: a bizonyítási teher ilyen kiterjesztetten értelmezett megfordítása alaptörvényellenes, súlyosan sérti a fegyverek egyenlőségének általános elvét:
22. Mint ismert a tisztességes eljáráshoz fűződő jog kardinális eleme a fegyveregyenlőség elve:
„(A) tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok [...] különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága (ami nem garantálja a döntés igazságosságát), a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma, továbbá az ésszerű időn belüli elbírálás. A szabály de facto nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége.” – lásd: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat [49]; 36/2014. (XII. 18.) AB határozat [66]
23. Az elv értelmezését keretbe foglalják a nemzetközi kötelezettségek. Az Alkotmánybíróság szerint azon alapjogok esetében ugyanis, amelyeket lényegi tartalmukat tekintve az Alaptörvény ugyanúgy fogalmaz meg, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya és az EJEE), *„az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourggi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje”*. Ezért amikor a fegyverek egyenlőségének elvét, mint a tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványát vizsgáljuk, a konkrét szabályozási követelmények értékelése során az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) gyakorlata mellett az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EuB) és az Egyesült Nemzetek Szervezete Emberi Jogi Bizottságának (a továbbiakban: ENSZ Emberi Jogi Bizottság) döntései, állásfoglalásai is hangsúlyosan vizsgálандók.
24. Az EJEB a fegyverek egyenlőségét a tágabb értelemben vett tisztességes eljáráshoz való jogból vezeti le, és elsősorban a büntetőjogi vonatkozásait hangsúlyozza. Mindazonáltal az EJEB gyakorlatában megtalálható egy általános, jogágtól független megközelítés is, amely *„minden fél”* számára garantálja az ellenfélhez viszonyítva, hogy érveit megfelelően előadhassa.

25. A fegyverek egyenlősége – részben az EJEB gyakorlatra épülően – az Alkotmánybíróság értelmezése szerint is alapvetően a büntetőeljárásban biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. Azaz, az Alkotmánybíróság a fegyverek egyenlőségének elvét szintén alapvetően a büntetőeljárás kapcsán értelmezte, azonban a tisztességes eljáráshoz való jog alapján alkalmazhatónak találta azt minden bírósági eljárás tekintetében, így polgári perek esetében is.
26. Ehhez a felfogáshoz képest kiterjesztő, általánosabb megközelítést vezetett le az EuB az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Alapjogi Charta) 47. cikkében garantált, igazságszolgáltatáshoz való hozzáféréshez fűződő jogból:
„a fegyveregyenlőség elve velejárója magának a tisztességes eljárás fogalmának, és magával vonja, hogy kötelező ésszerű lehetőséget biztosítani valamennyi félnek arra, hogy olyan körülmények között ismertesse álláspontját, amelyek alapján nem kerül teljesen előnytelen helyzetbe ellenfelével szemben, és az egyenlőtlenesség által okozott kárt főszabály szerint annak kell bizonyítania, akit ilyen kár ért.” (EuB, C-205/15. sz. ügy *Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov v. Vasile Toma, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci* [ECLI:EU:C:2016:499] 47. pont. hasonlóan: EuB, C-169/14. sz. ügy *Juan Carlos Sánchez Morcillo és María del Carmen Abril García v. Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA.* [ECLI:EU:C:2014:2099] 49. pont.)
27. Ez a megállapítás rámutat arra, hogy a fegyverek egyenlőségének elve – bár tartalmát tekintve eredetileg elsősorban büntető eljárásjogi kérdésnek minősült – kiterjesztően értelmezendő, és így a közigazgatási eljárásjogban is relevanciával bír.
28. Itt kívánjuk megjegyezni, hogy a fegyveregyenlőség érdekében a jogalkotó az Air. 99. § (1) és (2) bekezdése biztosít eljárásjogi garanciákat fektet le, amikor a bizonyítási teher megfordulásának, valamint a nem bizonyított tények értékelésének szűk kereteket szab.
29. Az iratórzés körében külön meg kívánjuk jegyezni, hogy sem az adóhatóság, sem az eljáró bíróság, végső soron pedig sem a Kúria nem tudott olyan jogszabályhelyet megjelölni, amely alapján Indítványozót, mint magánszemélyt iratórzési kötelezettség terhelte volna a társaság teljes könyvelési anyaga vonatkozásában, amelynek eredményeként olyan kötelezettség elmulasztását róttá Indítványozó terhére, amelyet semmilyen jogszabály nem követel meg tőle.
30. A hivatkozott elvek kapcsán a Kúria ítéletéből ki kívánjuk emelni azon indokolást miszerint:
„A Kúria a tényállás megítélésakor különös jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek is, hogy a felperes, mint ügyvezető a társaság vizsgálatának elrendelésekor az adóhatóság felhívására nem küldte meg a társaság iratait, jóllehet ekkor még azok a rendelkezésére álltak, hanem a társaság eladásáról és az iratok átadásáról döntött. Ezzel önmagát hozta olyan helyzetbe, hogy a későbbiek során nem tudott olyan könyvelést az adóhatóság rendelkezésére bocsátani melyből a társaság javára történő pénzfelhasználás igazolást nyert volna. Téves az a megközelítése, hogy a társaság eladása folytán őt már semmilyen további bizonyítási kötelezettség nem terhelte, hiszen

a saját vizsgálatát megelőzően elrendelt eljárás során a társaság iratai átadása folytán tisztázhatta volna a pénzfelvétel célját és annak felhasználását. Ilyen tényállás esetén nem lehet kibújni a felelősség alól arra hivatkozva, hogy a társaság eladásra, iratai átadásra kerültek, és a felperest az átvevő személy magatartása miatt felelősség nem terheli.”

31. A fegyveregyenlőség elveinek ismertetése körében rá kívánunk mutatni arra, hogy a Kúria hivatkozott indokolása több pontos és súlyosan sérti ezen elv lényegét ugyanis:

31.1. Álláspontunk szerint jogellenes a korábbi eljárás adózói mulasztásait ilyen tág kontextusban értelmezni – főleg, úgy, hogy a vélt rosszhiszeműséget sem a NAV, sem a bíróságok nem támasztották alá semmivel sem!

31.2. Itt kívánjuk megjegyezni, hogy az együttműködési kötelezettség elmulasztása körében az adóeljárás jogszabályok a következő, taxatív jogkövetkezményeket rögzítik:

31.2.1. Az Air. 95. § (5) bekezdés a) pontja kimondja, hogy az *ellenőrzési határidő meghosszabbításának akkor van helye, ha a) az adózó az ellenőrzést a megjelenési kötelezettség elmulasztásával, az együttműködési kötelezettség megsértésével vagy más módon akadályozza.*

31.2.2. Az Art. 220. § (1) bekezdése pedig a következőket rögzíti:
Ha jogszabály eltérően nem rendelkezik, az adóhatóság az e törvényben, adókötelezettséget előíró törvényben, illetve e törvények felhatalmazásán alapuló más jogszabályban megállapított kötelezettségnek a megszegése miatt a természetes személy adózót kettőszázezer forintig, nem természetes személy adózót ötszázezer forintig terjedő mulasztási bírsággal sújthatja.

31.2.3. A hivatkozott jogszabályhelyek pontosan rögzítik az adózói kötelezettség megsértésének szankcióit, amely jogszabályhelyekhez valamennyi hatóság és bíróság kötve van, azok körét nem szélesítheti, így a Kúria hivatkozott rendelkezése a fegyveregyenlőség elvét azon okból is súlyosan sérti, miszerint önkényesen, a törvények által nem szabályozott szankció alkalmazását teszi lehetővé Indítványozóval szemben.

31.2.4. Amennyiben az eljáró adóhatóság a jogszabályokat maradéktalanul betartva járt volna el, úgy a korábbi, megelőző adóeljárás során kizárólag az eljárási határidőt hosszabbíthatta volna meg (Air. 95. § (5) bek.), valamint mulasztási bírságot szabhatott volna ki (Art. 220. § (1) bek.).

31.2.5. Itt kívánjuk felhívni továbbá a figyelmet az Air. 4. §-ban rögzített alapelvre, az ún. egyedi elbírálás elvére, amely kimondja, hogy „az adóhatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi

figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékel, döntését valóságghú tényállásra alapozza."

31.2.6. A hivatkozott adóeljárás törvény alapelvi szinten rögzíti, hogy az eljáró adóhatóságnak az érintett ügyre vonatkozó tényeket kell figyelembe vennie, nem pedig egy korábbi, teljesen különálló eljárás egyes, az adóhatósági preconcepcióba illő egyes cselekményét!

31.3. Véleményünk szerint az, hogy egy adott eljárásban, ügyvezetőként tanúsított magatartás egy másik, előre nem látható eljárás során ilyen mértékű következményeket vonjon maga után súlyosan sérti – az adóeljárás jogszabályok és alelvék mellett - a jelen beadványban hivatkozott elvet.

31.4. Rögzíteni kívánjuk, hogy ezen eljárás mód elvi éllel történő rögzítése a joggyakorlat olyan irányba történő alakításához vezet, amelynek eredményeként lehetővé válik a fegyver egyenlőség elvének folyamatos megsértése.

32. A fent nevezett garanciális elvek nem érvényesülnek jelen eljárásban, hiszen a bíróság és a Kúria a bizonyítási terhet olyan túlterjeszkedően és széleskörűen terjeszti ki, hogy annak az Indítványozó a jogszabályok adta keretek között a leggondosabb eljárása során sem tud már fizikailag sem megfelelni.

33. A fenti megállapítások kapcsán ismét hangsúlyozzuk, hogy

- Indítványozó igazolta, hogy kikerültek a birtokából a bankszámlákról felvett összegek;
- a pénztárbizonylatok példányait eredetben bemutatta, valamint azt is igazolta, hogy azok elsőpéldányai átadásra kerültek az új tulajdonosnak;
- a Társaság bevallásaiban egyértelműen látszanak azok a költséghelyek, amelyekre kizárólag a pénztárbizonylatokkal átadott pénz nyújt fedezetet;
- az Adóhatóság és a Bíróság olyan további bizonyíték (jogszabályi kötelezettségnél fogva igazoltan az új ügyvezetés részére átadott könyvelési iratanyag) rendelkezésre bocsátását várja el az Indítványozótól, amelynek megtartására Indítványozó nem lett volna jogosult, sőt, jogszabálysértést követett volna el, ha megtartja az iratanyagot;

Összegezve megállapítható, hogy a tárgybani ítélet súlyosan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, akkor, amikor olyan iratok bemutatását várta el az Indítványozótól, amelyekre nem terjed ki a jogszabályokban előírt iratörzési kötelezettsége amire tekintettel a nevezett ítélet Alaptörvényellenes.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati eljárás lezárult, így kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy a végrehajtás elrendelését saját hatáskörben is kimondani szíveskedjék, egyúttal kötelezze a Kúriát, hogy a nevezett ítéletét felfüggeszteni szíveskedjék.

b) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

A nevezett meghatalmazást e-szignós aláírásos hitelesítéssel mellékletként csatoltuk.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az Abtv. 52. § (5) bekezdése alapján az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata:

Az érintettséget alátámasztandó mellékletként csatoljuk a Miskolci Törvényszék 101.K.701.555/2020/16. számon meghozott ítéletét, amelyből megállapítható, hogy az Indítványozó a nevezett eljárásban félként (felperes) vett részt.

Csatoljuk továbbá a Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12. számú ítéletét, amelyből szintén megállapítható, hogy az Indítványozó a nevezett eljárásban félként (felperes) vett részt.

A fentiekre tekintettel kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg elsődlegesen a Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12., másodlagosan a Miskolci Törvényszék 101.K.701.555/2020/16. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és azokat Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Kelt: Budapest, 2021. szeptember 13.

Tisztelettel,

Az Indítványozó képviseletében:

.....
dr. Budai Norbert

ügyvéd

Mellékletek:

- Miskolci Törvényszék 101.K.701.555/2020/16. számú ítélete
- Kúria Kfv.I. 35.147/2021/12. számú ítélete
- Végrehajtási felfüggesztése iránti kérelem és mellékletei
- Meghatalmazások
- Indítványozó korábbi alkotmányjogi panasza
- Indítványozó alkotmányjogi panaszát elutasító végzés